

OPREDMEĆENJE DRVETA

Beograd, Galerija ULUS

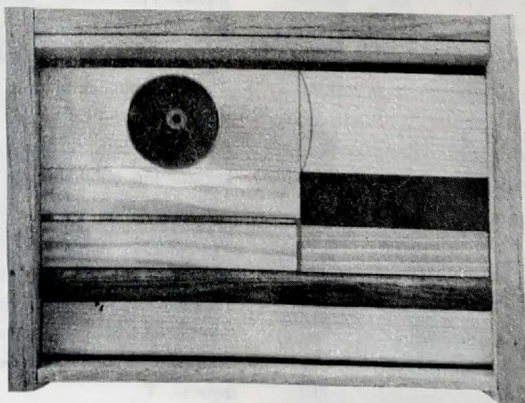
Skulpture od drveta, koje je Zdravko Joksimović izlagao u poslednje vreme a posebno one koje su bile izložene u galeriji ULUS—a 1992. godine, ukazuju na novi tip predmeta—skulptura u našoj umetnosti. Njegov stvaralački proces kreće se od dekonstrukcije utilitarnih predmeta ka konstrukciji predmeta u umetnosti. Njegovi prvi drveni objekti poticali su od plemenitog drveta (najčešće orahovine), koji su odživeali svoj život kao delovi upotrebnog predmeta kao što su delovi ormana, ladica i drugo. Svojim prethodnim postojanjem i oblikom, ti predmeti su sugerisali stvaralački ishod Joksimovićevog skulptorskog nastojanja.

Nakon serije tako nastalih skulptura Joksimović je prešao na stvaranje drvenih objekata čija izvorna lepota materijala često kombinovanih vrsta drveta postaje glavni razlog, izazov i doseg njegovog novijeg skulptorskog promišljanja. Tekstura, boja, usmerenost godova, objedinjenih komada jelovine, bora, jasena i drugih vrsta drveta u mašinskoj obradi pravilno sečenih, osetljivošću ovog vajara postaju skoro njegov statusni znak prepoznatljive poetike njegove drvene forme. Odabrani komadi drveta koji ulaze u sastav Joksimovićevih drvenih objekata sečeni i složeni su tako da im ivice u dodirima površina čine sistem kompozicione sheme gde svaki komad opravdava sebe

time što mu je susedni savršeno primeren. Stvorena je harmonija zlatnog preseka koja ne potiče iz strogo matematičke organizacije odnosa već iz osetljivosti za precizan doseg autentičnog saglasja materijala, forme i njihovog smisla. Da bi ti odnosi postali konačni u jednom komadu, njima je određen strogo omeđeni prostor u vidu spoljnog okvira koji zatvara ta uhvaćena i u poredak postavljena SVOJSTVA BIĆA DRVETA, koja se u svom definitivnom statusu skulptoralnosti prepoznaju globalnim obeležjima savremenog urbaniteta. Mašinska obrada drveta u kojoj su zadržani standardi industrijske forme, ovde su stekli emancipaciju višeg reda, kojom Joksimović lucidno izbegava samodovoljnost i ohlađenost mašinskog tehnicizma. Izbor materijala, veličina i srazmera, koji prevazilaze smisao zbira elemenata u celini, čini njegovu skulpturu u drvetu novim događajem u skulpturi danas.

Prihvatajući izazove vizuelne i taktilne senzacije u svojstvima odabranog drveta (koje je već postojalo kao utilitarni predmet) Joksimović je podržao i odnegovao izuzetan odnos prema elementarnosti i lepoti drvene supstancije u kojoj za njega već postoji sve važno za konačni ishod skulptoralne forme. Spoljnje dejstvo njegovih načinjenih predmeta upućuje na jednu hedonističku konstantu, koja se sa stvaraoca prenosi i na gledaoca. ▼

Bojana Burić

ZDRAVKO JOKSIMOVIĆ, TRANZISTOR